

HET RESORT

artist resort & showroom

ZOMER

2018

EMILIO VEENDORP

HILDE ONIS

MYLAN HOEZEN

S01E02

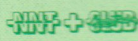
Jaargang 1
nummer 2

uitgever: het resort
druk: risograph, academie minerva
papier: gekleurd printpapier / glossy
fonts: crimson, helvetica neue
ontwerp en fotografie: ellen de haan
teksten en redactie: anna-rosja haveman + vanessa van 't hoogt

● 2018

Juni, 2018
 groningen

www.hetresort.nl

OVER S01E02

De ruimte van de Machinefabriek, die normaliter een ontvangstruimte voor theater en dans minnend Groningen is, lijkt iets in de kunstenaars van Het Resort uit te lokken. Net als in de eerste episode van het eerste seizoen hebben de kunstenaars van de tweede episode (Mylan Hoezen, Hilde Onis en Emilio Veendorp) ervoor gekozen om de ruimte naar hun hand te zetten. Ditmaal geheel trouw blijvend aan de tropische connotaties van een resort als zonnig ontspanningsoord. Het gloeiende licht van de TL buizen en het licht dat door de oranje ramen naar binnen schijnt, geeft je het gevoel alsof je door de zon

alle teksten voor
vanessa van 't hoogt
en
anna-rosja haveman

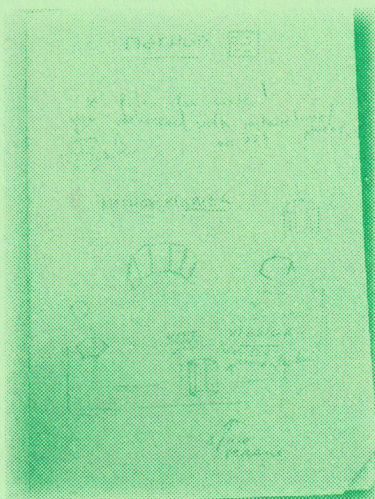
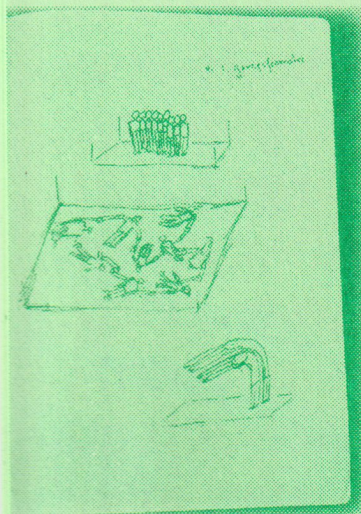
wordt omarmd. Deze ontspannende sfeer wordt doorbroken door de vreemde samenkomst van incidentele happenings, curieuze assemblages van herkenbare objecten in de getransformeerde ruimte. De rustgevende ambiance contrasteert met de materialen. Het was en schuim, veelal gebruikt voor verzorgende behandelingen in een resort wordt als artistiek materiaal ingezet.

Waarschijnlijk is het de onconventionele - of misschien zelfs de ongeschikte - aard van de zalen als expositieruimte, die de kunstenaars ertoe aanzet om er een eigen stempel op te drukken.

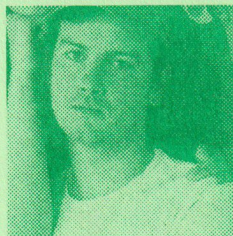
Hetzelfde piepschuim, waarmee in de vorige expositie een hele wand was opgebouwd als decor, is door de kunstenaars hergebruikt.

Omgevormd tot gele, roze en babyblauwe pilaren is het piepschuim als zodanig niet meer te herkennen. Emilio Veendorp brengt uiteenlopende beeldende elementen samen, waarin ook verwijzingen naar ontspanning te herkennen zijn. Waar Veendorp de beschouwer uitnodigt om op associatieve wijze de losse eindjes aan elkaar te knopen, wordt je ondergedompeld in de VR performance van Mylan Hoezen en ondergaat Hilde Onis zelf een grondige reiniging in haar sponzenpak.

MYLAN

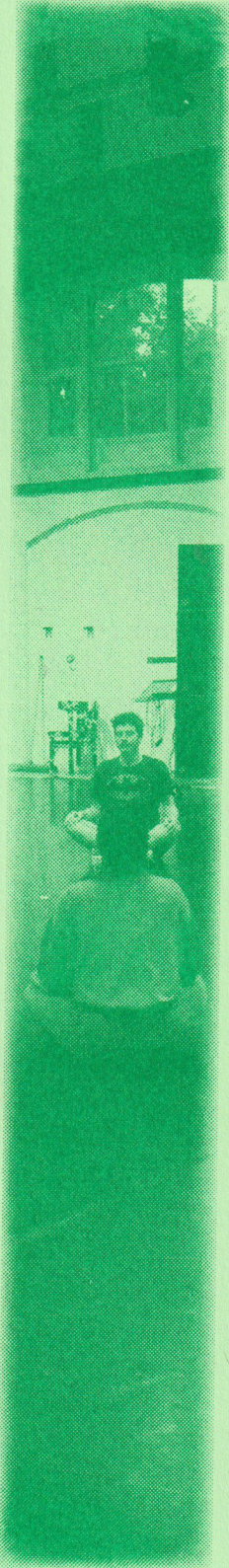
HOEZEN

In de beschutte groene enclave METHOD VIEWER (2018) biedt Mylan Hoezen een moment van rust tussen de alledaagse activiteiten of tijdens een drukbezochte opening van Het Resort. Zodra je de VR bril opzet ebt het lawaai weg en begeef je je in een serene witte ruimte omringd door een ensemble van performers. Terwijl je de zachtheid van de tapijt onder je voeten voelt, bewegen de performers zich evenwichtig om je heen en vormen ze visuele patronen met hun in groene joggingpakken gehulde lijven. Meermaals werkte Hoezen met instructies, performers, fotografie en film, maar nog nooit met VR opnames. Wat dat betreft is de presentatie in Het Resort een primeur. Hoezen gebruikt de ruimte van de machinefabriek, het toneel voor repetities en optredens, als schouwplaats voor zijn meest recente performance.

Voor VR performance METHOD (2018) tekende Hoezen een aantal instructies op waarmee de performers in een meditatieve staat van bewustzijn kwamen. De instructies vormden het beginpunt, maar gaandeweg werden ook de ideeën van de performers in de bewegingen geïncorporeerd. De willekeurig bijeengebrachte groep performers ontwikkelt in de loop der performance steeds een nauwer wordende band. Door de kijker middels de VR bril 360 graden met de meditatieve bewegingen

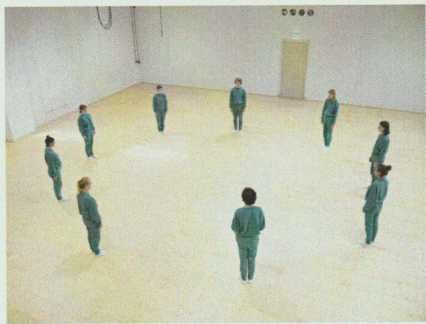
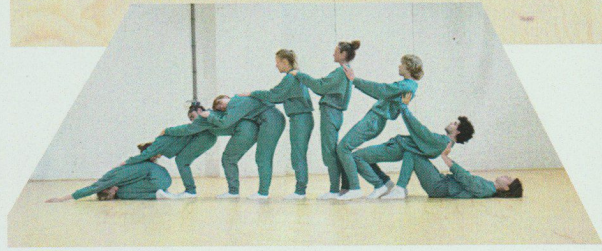
en ademhaling van de performers te omringen hoopt Hoezen dat de kijker ook mee kan gaan in de ontspanning. Juist doordat de kijker zich naar binnen keert en in een meditatieve staat onderdeel wordt van de performance, wordt hij of zij net als de performers bekeken door de andere bezoekers. De bezoekers observeren de kijker met de VR bril in de groene zeshoekige installatie bijna als sculpturaal object in een white cube setting waarin zelfs de vloer wit is. Mediteren als sculptuur, op een verlicht platform bekeken worden en zelf bekijken zijn de ervaringen die de beschouwer in Method Viewer kan ondergaan. Vergeet na afloop niet een glas water te nuttigen bij de bar.

method (2018), mylan hoezen
fotografie: lisa jasperina bommerson

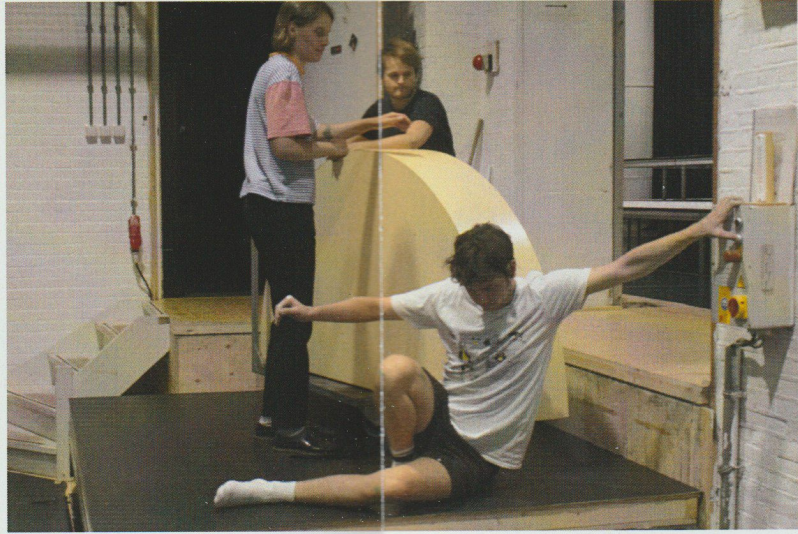

method (2018), mylan hoezen
fotografie: lisa jasperina bommerson

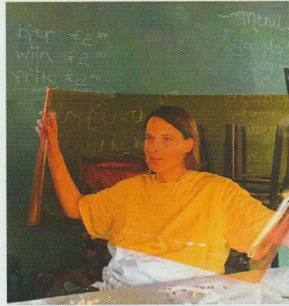

soak (2018), hilde onis

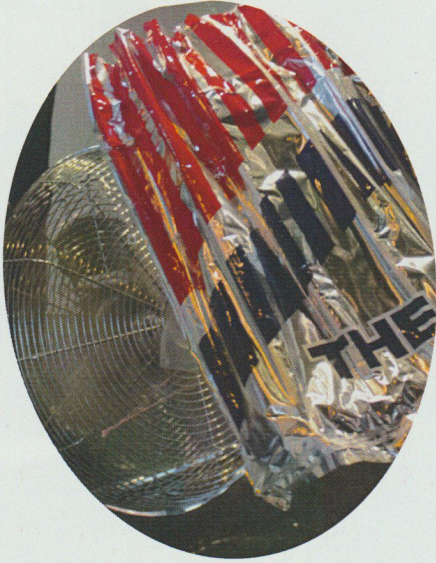

werkperiode zomer 2018

Six Flags New Orleans after hurricane Katrina (2018), hilde onis

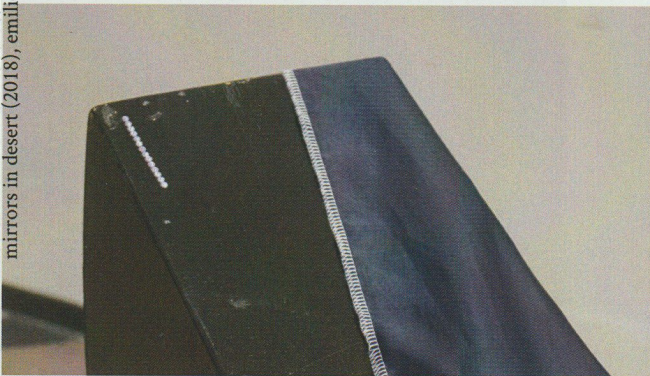
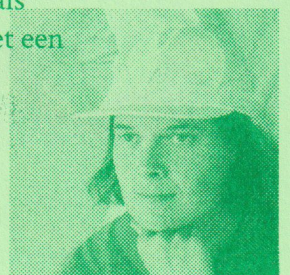
mirrors in desert (2018), emilio veendorp

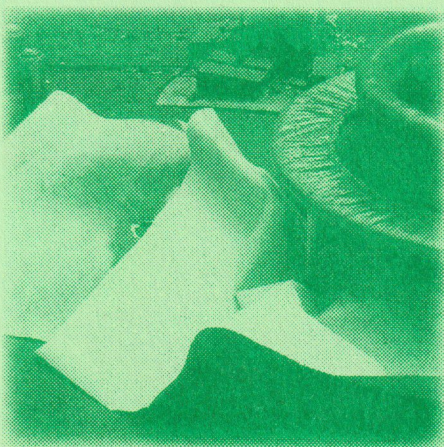
HILDE

Met een knal gele stofzuiger, begint een schoonmaker in een net zo geel pak een hoop schuim weg te werken. In wat op het eerste gezicht een ondoordringbare sopberg, achtergebleven na een schuimfeest lijkt te zijn, komt wederom iets geels tevoorschijn. Langzaam wordt duidelijk dat er iemand (de kunstenaar) verstopt zit in een pak gemaakt van sponzen, die al het schuim vasthouden. De performance SOAK (2018) vormt een vervreemdend geheel. Is de sponzendame verzopen in huishoudelijke klusjes of is zij een verloren schoonmaakster die orde probeert te scheppen in de chaos na een feest? Ze is enerzijds deel van een gemakkelijke voorstelling, maar bevindt zich anderzijds in een hulpeloze toestand. Deze vorm van amusement met een trieste twist komt nog sterker tot uiting in de trampolines met daarin afbeeldingen van overstroomde pretparken SIX FLAGS NEW ORLEANS AFTER HURRICANE KATRINA (2018).

De objecten, zoals trampolines, met een

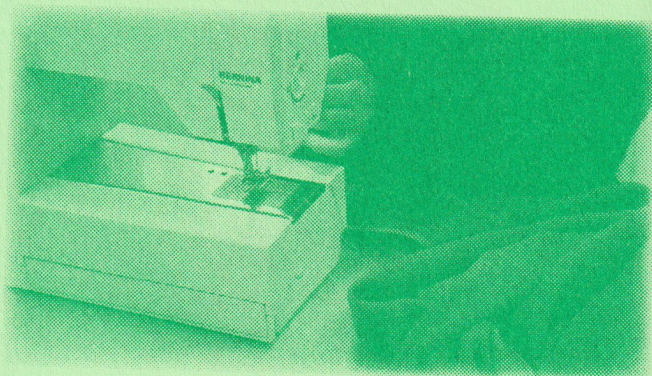

ONIS

hoog entertainmentgehalte worden door Hilde Onis uit de context getrokken, ze toont letterlijk hoe wij in de lol verzuipen. Het blauwe opblaasbare zwembadje herinnert aan het eindeloos en jeugdig badden en de trampolines doen denken aan het spelen in de tuin. Deze vrolijke herinneringen staan in contrast met verwarrende manier waarop de objecten zijn geplaatst en het materiaal waarvan ze zijn vervaardigd. De trampolines met de tragische afbeeldingen van een desastreuze overstroming leunen tegen de pilaren aan en het gekantelde zwembad is van keramiek gemaakt in plaats van gewichtloze plastic. Naast het zwembadje dat Onis van haar eindexamen hergebruikt, eigent ze zich achtergebleven rekwisieten toe die ze in de kelder van de Machinefabriek heeft gevonden. De trampolines zijn daarvan een voorbeeld, net als de parachute in beweging gebracht door een ventilator en ongemakkelijk vastgehouden door een man in uniform. Terwijl Onis in haar sponzenpak overspoeld wordt door het schuim, neem je als een spons de humoristische en tegelijk tragische herinneringen op. Zo reflecteer je door de desoriënterende situatie op je persoonlijke relatie tot de herkenbare objecten.

EMILIO

VEENDORP

Aan MARY IN MONOCHROME (2018), een gekleurde rechthoek voor de ramen in de gangshal van de Machinefabriek, hebben afbeeldingen van Maria ten grondslag gelegen. Emilio Veendorp had onmiddellijk een kerkelijk glas in lood voor ogen toen hij de ruimte voor het eerst betrad. Hij heeft op basis van deze associatie glas in lood met afbeeldingen van een Maria geabstraheerd en teruggebracht naar een voor de kunstenaar interessant vertrekpunt: de schilderkunstige monochromen. Veendorp legt verbanden die voor hem vanzelfsprekend zijn, maar voor de beschouwer verwondering kunnen opwekken. In de installatie MIRRORS IN DESERT (2018) brengt hij verschillende objecten, organische materialen en motieven samen die een 'religieuze' ondertoon hebben: de peer, de tegenhanger van de appel (het heilige fruit per uitstek), de Latijnse woorden die de labels van de 'zitzakken' sieren (REPLICA SUBLIMIS DEUS MATERIA PRIMA #RHIZOME), als ook de insjallah vlag (Arabisch voor 'bij Gods wil'). De met aarde gevulde sculpturale objecten, gemaakt van zinnelijke stoffen, hebben een hedendaags allure die doet denken aan zitzakken. Verwijzen, aanhalen en verbinden; deze woorden zijn van belang in een tocht door de kunstenaar zijn installaties. Veendorp brengt in Mirrors in Desert

tegenstellingen samen, zoals het Christendom en de Islam, het organische tegenover het synthetische, om ons niet alleen op onze vaste denkpatronen te wijzen, maar ons erop te laten reflecteren.

Het fragmenteren is een belangrijk uitgangspunt voor de kunstenaar. Waar hij in het verleden de beeldende objecten in de ruimte verspreidde, onderzoekt hij in de Machinefabriek hoe dicht hij de werken kan samenbrengen (de letterlijke tussenruimte te verkleinen) zonder de figuurlijke tussenruimte te verliezen. Je wordt door Veendorp uitgenodigd een eigen verhaal achter de diverse en soms zelfs tegenstrijdige beeldende objecten te zoeken. Zo zagen wij het schilderij, dat schuin in lijn met de vloer op de muur is gemonteerd, als een verbeelding van het gekleurde licht wat door glas in lood ramen op de vloer naar binnen zou kunnen vallen. Zo wordt elke bezoeker door Veendorp uitgenodigd verbanden te leggen: waarom is het paneel met was besmeerd, wat is de relatie met de geurende aarde, en hoe lang zou die peer daar al liggen?

ZOMER

2018

